

cance". Det vil være i det høitærede Things Erindring, hvorledes denne Talemaade har været Gjenstand for flere Forhandlinger paa et andet Sted, hvorledes ogsaa det meget ærede Udvalg har udtalt sin Mangel af Billigelse af den Maade at udtrykke Tanken paa, og har berørt en anden Redaction, som det meente kunde være at foretrække. Jeg tillod mig under Sagens foregaaende Behandling at gjøre opmærksom paa, fra hvilken Side jeg fandt denne Redaction mindre heldig, idet den knyttes til Spørgsmaalet, om den Post, hvorom der er Tale, skulde udgaae eller vedblive, og at jeg troede, at fra Rigsdagens Standpunkt burde man ikke binde Bestemmelsen dertil, men derimod give den i Forhold til Lønningen eller Gagen, som er den egentlige Gjenstand for Rigsdagens Beslutning. Efterat Sagen havde været til foregaaende Behandling, var der et af Thingets indsigtsfulde Medlemmer, der henledte min Opmærksomhed paa en anden Redaction, og da jeg fandt, at den var at foretrække for, hvad jeg selv havde tænkt mig, er det den, jeg har tilladt mig at optage i de Forslag, jeg har stillet, og som overhovedet gaae ud paa, at Udtrykket: „bortfalder ved Vacance" skal forandres til: „bevilliges indtil Vacance". Jeg antager, at efter Rigsdagens Stilling til Finantsloven bør Beslutningen ikke knyttes til Embedsbesættelser, der, saavidt jeg skønner, henhøre under det kgl. Prærogativ; jeg antager, at idet den knyttes til Lønningen eller Gagen, bør man vælge en Form, der ikke er af den Beskaffenhed, at der siges, hvad Rigsdagen ikke bevilliger, men at man bør vælge en Form, der gaaer ud paa at udtale, hvad Rigsdagen bevilliger. Det er navnlig den sidste Betænkelse, der gjør sig gjældende hos mig, naar jeg troer, at det er mindre heldigt, at bruge denne Udtryksmaade ved Gager, at de bortfalde ved Vacance. Man kommer derved ind paa et Gebeet, om hvad Rigsdagen ikke vil bevillige, der synes mig ikke at være det rette.

Det, hvorom der fra Rigsdagens Standpunkt er Tale, idet den fungerer Finantsloven, er, hvad den bevilliger, og det udtales, saavidt jeg formaaer at skønne, naar man omredigerer de omtalte Steder paa denne Maade. Naar det hedder, at den omhandlede Gage kun bevilliges til Vacance, saa, da Finantsloven kun gives for eet enkelt Aar, kan indtrædende Vacance kun medføre, at der i dette enkelte Aar kan blive Tale om et kortere eller længere Tidsrum, i hvilket en saadan Vacance finder Sted. Naar man gaaer ud fra den Betragtning, jeg har lagt til Grund for mine Erindringsforslag, er det en Selvefølge, at, naar det Tidspunkt kommer, da Vacance indtræder, maa der træffes en Foranstaltning; men hvad der da maa ske, er i mine Tanker, at det Ministerium, under hvilket den Post, hvorom der handles, henhører, drager midlertidigt Omsorg for Udførelsen af Forretningerne paa saadan Maade, som det findes at være rigtigst, og det er en Selvefølge, at den midlertidige Udgift, der er fornøden for at besørge Forretningerne i saadan Tid røgtede, maa Ministeriet kunne bestribe enten af en anden Conto, forsaavidt der gives nogen, der aabner Leilighed dertil, eller i alt Fald i Forventning af en Supplementærcredit, som jo er Noget, der følger af sig selv, naar det er Forretninger, der ikke kunne standses. Jeg skulde derfor henstille til Thingets Overveielse, om det ikke efter Rigsdagens Standpunkt ligeoverfor Finantsloven er den correcte Udtryksmaade, at sige i de Tilfælde, hvorom her handles, at Gagen eller Lønningen bevilliges indtil Vacance, og da at overlade til det Ministerium, hvorunder den Post, om hvilken der bliver Tale, henhører, naar Vacance indtræder, at træffe saadan midlertidig Foranstaltning, som maatte være fornøden, indtil i næste Finantslov endelig Bestemmelse kunde tages om Embedernes fremtidige Ordning.